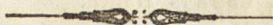

ОТЧЕ НАШЪ.

Госпожа А. единъ день като ся разговаряше съ малкый-тъ Георгія за молитвъ-тъ, рече му, че трѣбува всякога да ся моли отъ сѣрдце; сирѣчь да чувствува и да разумѣва що казува въ молитвы тѣ си. Георгій изведнѣжъ и съсь всичкѣ-тъ си дѣтинскѣ простотѣ отговори: Мамо, кога казувамъ всякѣ сутринѣ и вечерѣ, *Отче нашъ*, азъ не ся молиѣ отъ сѣрдце.

Майка. Може, сынко, причина-та на това да е, че не разбирашь което говоришь. Искашъ ли да ти истѣлкувамъ тѣзи божественнѣ молитвъ: за да можешъ за напредѣ да разбирашь значеніе-то ѣ, и да ся молишь всякога отъ сѣрдце?

Георгій. Искамъ, мамо, ако имашъ врѣме.

Майка му повикува и другы-тъ си дѣца, и начнува да имъ говори за тойзи важень прѣдметъ.

Майка. Кажы, Георгіе, *Отче нашъ*.

Георгій, (высоко). Отче нашъ, иже еси на небесѣхъ, да святится имя твое: да приидеть царствіе твое: да будетъ воля твоя, яко на небеси, и на земли: хлѣбъ нашъ насущный даждь намъ днесъ: и остави намъ долги наша, якоже и мы